

Надворі дощ

Василь Стус

— Надворі дощ? — я запитав
— А так, на небі ні хмарини
І сльози на очах дружини
від сподівань і від ослав
— А що ти, плачеш? та покинь
— Авжеж, сміюся. Довгі злидні
в цій подобизні днів невидні.
Так розтає пільмою тінь.
— Їй-богу, не збагну.
Дарма.
Усе збагнеш, коли прикрутить.
А хто вам вроду каламутить?
Хто варить воду з нас?
— Нема нікого винного. Здається,
що сам господь — на всій вині.
— Ти забігаєш аж у дні майбутнього?
Тобі не йметься?
Надієшся на сили віщі?
На арифметику чекань?
— На небі ні хмарини.
— Глянь —
надворі мов з відра періщить.